

Manifestul revoluției naționale

Rostul nostru

Istoria statului român modern este istoria vrajbei dintre ursitoarele lui: banul occidental și naționalismul român.

Banul occidental și-a descoperit aici la gurile Dunării interese mari și precise:

– interese politice: să împiedice înaintarea Rusiei către Constantinopol;

– interese comerciale: să cumpere produse agrare ieftine și să vândă produse industriale scumpe, câștigând de la particulari numai diferența de preț, iar de la stat (furnituri) ceva în plus;

– interese economice: să exploateze direct – prin personal superior străin și slugi indigene – imensele bogății ale solului și subsolului acestei țări;

– interese financiare: să încaseze dobânzile pip erate convenite, împrumuturilor făcute atât statului român cât și economiei românești private, care aveau nevoie de un prim ajutor ca s-o ia din loc (instalări, inventar, aparat) – odată pentru România Mică, altădată pentru România Mare – cât și de-o serie de ajutoare impuse de evenimente grave pentru destinul țării, războiul din 1877 (Independența), campania din 1913 (o demonstrație de forță necesară) războiul din 1916 (Întregirea).

Naționaliștii români din secolul 19 nu sunt altceva decât prima încercare a poporului român maturizat de a ieși în lumina istoriei. În ei vorbea și lucra energia și tenacitatea unui neam al cărui act de naștere e columna lui Traian, despre a cărui copilărie prodigioasă – o mie de ani – nu știm nimic și a cărui vajnică adolescență ne-o povestesc cronicarii.

Utilizând cu măiestrie interesele banului occidental în părțile noastre, dar mai cu seamă asigurându-i câștiguri coloniale și satisfăcându-i dorințe privind însăși forma de stat, regimul politic și acordarea calității de Român – lucruri inacceptabile pentru un stat cu adevărat suveran – și chemând în fruntea țării o dinastie în stare să ne reprezinte prin strălucitele ei legături în diplomația europeană (noi fiind la vremea aceea prea neam prost ca să ne reprezentăm singuri) și să ne organizeze în interior datorită incomparabilei pregătiri dobândite în sânul unei familii regale specializate în construcții și diriguiri statale, naționaliștii români din secolul 19 au întemeiat și au pus pe drum statul român actual, care e în zilele noastre obiectul de aprigă dispută al ursitoarelor lui: al cui e?

Un tânăr inginer român șomează în cafeneaua târgului natal cu diploma de la Charlottenburg în buzunar, întâlnește un evreu, fost coleg de liceu, tot inginer, dar nu șomer, căruia îi povestește din vorbă în vorbă durerea lui, ca să audă imediat exclamațiile evreului scandalizat de atâta lipsă de informație asupra bursei internaționale a muncii: „De ce nu te duci, dragă, în Palestina? Acolo e de lucru acum!”

Un căpitan de artilerie cumpără niște nutreț pentru cai și îl încarcă pe jurgoane. Rămânându-i un rest – cam o căruță țărănească – vrea să angajeze un sătean, să i-l ducă: „Nu merg, domnule căpitan, zău, nu merg, că... mi-am făcut suma”.

Într-un stat, care politicește e vasal și-și varsă sângele la comanda altora, care etnic e o cloacă internațională și economicește o colonie, care își trimite – prin decalaj, concesiile, dobânzi – peste granițe prinosul brazdei și prisosul muncii, ar fi o nebunie să muncești mai mult decât strictul necesar.

Statul român actual nu apără bogățiile țării și nu garantează munca națiunii. Nu, pentru că nu e statul național al Românilor ci, statul sucursală la gurile Dunării al burgheziei apusene.

Creat cu ajutorul ei, pentru interesul ei, sub sugestiile ei imperative și după modelul furnizat de ea – statul acesta nu ne apără pe noi de străini, ci pe străini de noi: siguranța transporturilor, creditelor, plasamentelor, funcționarilor lor. Ca-n colonii. De aceea nu e tragere de inimă în țara românească. De ce să ari, să gândești, să alergi – în plus? Pentru cine? Pentru ce? Lumina va fi tot opaiț, drumul tot cărare, casa tot bordei.

Pentru că, cu banii câștigați la noi, finanța internațională clădește oile la Amsterdam sau Stockholm, iar noi rămânem tot cum am fost, săraci și ursuzi, narcotizându-ne amarul unei vieți naționale intrate în fundac cu doine melancolice și chiolhanuri abrutizante. Aici e sursa adevărată a indolenței românești: în exploatare. Să nu ne înșele palatele bucureștene: sunt contuarele străinilor.

Să nu ne înșele vilele din noile cartiere ale capitalei: sunt ale vechililor.

Să nu ne înșele o rețea telefonică, o linie ferată, o șosea nouă: nu le fac pentru noi și unde ne trebuie nouă, ci pentru ei și unde le trebuie lor.

Să nu ne înșele forfota comercială, economică, financiară, politică: nu noi ne zbatem, ei – ca să ne sugă mai bine.

Națiunea română stă deoparte: deoparte de viața economică, în care nu poate decât să fie spoliată, deoparte de statul liberalo-democrat, care înlesnește spolierea. Națiunea e în rezistență pasivă.

De aceea se vorbește în România numai cu jumătate de gură și nici-o treabă nu e întreagă. De aceea țara asta mare și bogată face impresia unei case de vădană: nici pustie și nici vie. De aceea suntem țara lui „a-da, bine-bine, lasă-lasă”.

Una dintre ursitoare – naționalismul român – a fost înșelată: în loc de sfat propriu s-a trezit cu teigheea străină.

Acest contuar al burgheziei apusene și-al vechililor ei trebuie dărâmat fără zăbavă și în locul pe care l-a uzurpat cu silnicie și minciună trebuie să se înalțe adevăratul stat al Românilor, un stat național în care să se poată munci cu dragoste și elan, un stat al Românilor în România Mare.

Știm că munca aceasta nu va fi ușoară și nici lipsită de primejdii. Pentru că unii dintre români au intrat slugi la teigheaua străinilor.

Acești nemernici paznici politici ai contuarului trebuiesc demascați și națiunea dezlănțuită.

Aceasta e dubla datorie a acestui manifest al revoluției naționale.

Știm că ne așteaptă o existență precară și poate pe mulți dintre noi o moarte violentă.

Știm că intrăm în toiul unei lupte, care va scutura țara ca o vijelie, dar pentru cei care au un crez nu există nici târguială, nici rezervă. Vom îndura toate mizeriile și ne vom bate în toate luptele, dar nu vom ceda.”

Prefață de Sorin Pavel, Petre Țuțea, Ioan Crăciunel, Gheorghe Tite, Nicolae Tatu, Petre Ercuță (tipografia Miron Neagu, Sighișoara, 1935)